

УДК 94 (100)

ОСВІТНЯ, НАУКОВА ТА ІНФОРМАЦІЙНО- КОМУНІКАЦІЙНА ДІЯЛЬНІСТЬ ЮНЕСКО І УКРАЇНА

**ЛЕЩЕНКО О.А.,
здобувач кафедри
зовнішньої
політики
і дипломатії
Дипломатичної
академії України
при Міністерстві
закордонних справ
України**

ЮНЕСКО (Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури) офіційно почала функціонувати 4 листопада 1946 року. Організація сприяє збереженню миру шляхом поширення освітніх, наукових і культурних зв'язків. 12 травня 1954 р. до складу ЮНЕСКО увійшла Україна. У всіх своїх заходах і проектах ЮНЕСКО виконує функції, що відображають її роль провідної установи в галузі освіти, науки та комунікації.

Ключові слова: ООН, ЮНЕСКО, Україна, освіта, наука, комунікація.

Постбіполярний етап розвитку міжнародних відносин зумовив необхідність тісної співпраці між державами для вирішення численних проблем як глобального, так і локального масштабів. Безперечно, що в міжнародному діалозі поряд з державами беруть участь численні міжнародні організації, створені державами з метою співробітництва між ними в тій чи іншій сфері міжнародних відносин, забезпечення й охорони їхніх спільних інтересів. Розвиток міжнародних організацій означає конструювання нових методів розв'язання міжнародних проблем і створення загального поля довіри, толерантності та взаєморозуміння.

Одну з провідних ролей у вирішенні сучасних світових проблем грає Організація Об'єднаних Націй. Система ООН в її сучасному вигляді складалася протягом тривалого часу. Друга світова війна в силу її масштабності та жорстокості завдала людству нечуванних страждань і підштовхнула урядову та громадську ініціативу в багатьох державах до розробки проблем

післявоєнної організації миру, безпеки і взаємовигідного співробітництва. У свою чергу науково-технічний прогрес призвів до того, що інтеграційні процеси проникли в економіку всіх розвинених країн Європи і викликали нагальну потребу поглиблення всебічних зв'язків і взаємозалежності націй. Все це зумовило необхідність захисту загальнолюдських цінностей, глобальної консолідації миролюбних сил для створення післявоєнної організації миру і безпеки. На сьогодні ООН, яка включає 193 держави, є невід'ємною частиною сучасного світопорядку, у формуванні та підтримці якого їй належить важлива роль. Її Статут став першим нормативним актом, який закріпив основні цілі та принципи міжнародного правопорядку, надавши їм імперативну силу.

На основі Статуту ООН виникла розгалужена система багатосторонніх договорів і угод, укладених в рамках ООН, які створили основу для формування низки спеціалізованих міждержавних установ і організацій. З-поміж них чільне місце займає створена в 1946 році Організація Об'єднаних Націй з питань освіти, науки і культури – ЮНЕСКО. Україна була однією з держав-засновниць ООН, а 60 років тому – 12 травня 1954 року – долучилася до представництва в ЮНЕСКО.

Поряд з питаннями міжнародної безпеки, припинення гонки озброєнь у діяльності міжнародних міждержавних організацій, насамперед ООН та ЮНЕСКО, важливе місце займають проблеми розвитку дружніх відносин між народами на основі поваги принципу рівноправності і самовизначення, співробітництва в економічній, соціальній, культурній та гуманітарній сферах при дотриманні прав людини й основних свобод для всіх людей світу. Особливе значення при цьому відводиться розбудові освітньої, наукової та інформаційно-комунікаційної складових. Дослідження цих аспектів діяльності ЮНЕСКО, у тому числі й крізь призму співробітництва з Україною, є предметом наукової статті.

Головний принцип ЮНЕСКО – «мислити глобально, діяти локально». Місія ЮНЕСКО в сучасному світі зводиться до виконання п'яти основних функцій: 1) передбачення розвитку науки, культури, засобів комунікацій; 2) просування, передача і спільне використання основних, у першу чергу, дослідницьких, методів у навчанні та освіті; 3) нормативна діяльність, вироблення, перегляд, застосування «міжнародних законів»; 4) експертна допомога державам-членам у політиці та проек-

тах; 5) обмін спеціалізованою інформацією. У ст. I Статуту ЮНЕСКО, що не зазнала серйозних змін за час її існування, Організація ставить своїм завданням сприяти зміцненню миру і міжнародної безпеки шляхом розширення співробітництва народів у галузі освіти, науки, культури і комунікацій в інтересах забезпечення загальної поваги, справедливості, дотримання прав людини та основних свобод, проголошених у Статуті ООН, для всіх народів незалежно від раси, статі, мови і релігії¹.

Для реалізації відповідних цілей і завдань функціонують спеціалізовані установи (центри), регіональні бюро та інші структури ЮНЕСКО. У своїй діяльності вона співпрацює з 588 неурядовими організаціями та 4800 центрами асоціацій і клубів. В ЮНЕСКО 2200 штатних і позаштатних співробітників. Її бюджет на 2010 – 2011 рр. склав \$ 653 млн. Бюджет ЮНЕСКО, крім внесків держав-членів, включає і додаткові джерела фінансування від Програми Розвитку ООН, Фонду народонаселення, регіональних фондів розвитку². Політика та діяльність ЮНЕСКО здійснюються в руслі загальноцивілізаційних процесів, розвитку громадської думки і науково-технологічного прогресу у світовому співтоваристві, які визначаються основними проблемами сучасності: світ, розвиток, захист навколишнього середовища і права людини в усіх сферах життєдіяльності.

Центральне місце в діяльності ЮНЕСКО займає освітня і наукова сфера. Політика ЮНЕСКО в галузі освіти і науки виходить з основних принципів Загальної декларації прав людини, згідно з якими кожна людина має право на освіту. При цьому початкова й загальна освіта має бути обов'язковою і безкоштовною, а професійно-технічна та вища – однаково доступною для всіх на основі здібностей кожного. Метою ж освіти має бути розвиток людської особистості на основі поваги прав і основних свобод людини. Саме правові гарантії в галузі освіти здатні сприяти взаєморозумінню, терпимості і дружбі між усіма народами, расовими і релігійними групами і повинні сприяти діяльності ООН з підтримання миру (ст. 26 Статуту ЮНЕСКО).

Важливу роль у вирішенні проблем освіти відіграють такі структури ЮНЕСКО: Міжнародне бюро освіти (Женева, 1952 р.), яке з 1969 р діє в рамках ЮНЕСКО в галузі компаративної освіти, документації та інформації за освітою; Інститут ЮНЕСКО з освіти (Гамбург, 1951 р.), основна діяльність якого – освіта дорослих і безперервна

освіта; Міжнародний інститут планування освіти ЮНЕСКО (Париж, 1962 р.) – сприяння навчанню та дослідженням з планування освіти в галузі економічного і соціального розвитку; Інститут ЮНЕСКО з інформаційних технологій в освіті (Москва, 1997 р.)³.

ЮНЕСКО прийняла цілий ряд конвенцій, декларацій і рекомендацій, які покликані сприяти забезпеченню кожній людині права на освіту. Серед цих документів найбільшу популярність і вплив набула Конвенція про боротьбу з дискримінацією в галузі освіти (1960 р.)⁴. Вона спрямована на здійснення статей 2 і 26 Загальної декларації прав людини та забороняє всі види дискримінації в галузі освіти з урахуванням тих заходів, які будуть прийняті для реалізації Конвенції при рівних можливостях держав-учасників. Конвенція закликає держави розробляти і проводити в життя загальнодержавну політику, що спирається на відповідні національні звичаї, а методи її здійснення повинні враховувати рівність можливостей. Ця ідея знайшла підтвердження в Міжнародному пакті про економічні, соціальні і культурні права (1966 р.), де містяться конкретні статті про необхідність забезпечити початкову освіту, розширювати безкоштовну середню та вищу освіту, постійно покращувати матеріальні умови викладацького персоналу.

В контексті реалізації прав людини у сфері освіти ЮНЕСКО значну увагу приділяє професійно-технічній освіті. Так, враховуючи, що МОП в післявоєнний період прийняла три Рекомендації про професійну підготовку (у 1949, 1956 і 1962 рр.) і прагнучи до тісної співпраці з МОП, ЮНЕСКО затвердила в 1974 р. переглянута Рекомендація про технічну та професійну освіту. Вона виконувала важливу роль у налагодженні міжнародної співпраці у сфері професійно-технічної освіти та підготувала ґрунт для прийняття в листопаді 1989 р Конвенції про технічну та професійну освіту⁵, яка для країн, які ратифікували її, має обов'язкову юридичну силу. У Конвенції і Рекомендації підкреслюється, що у зв'язку з науковим і технічним розвитком, який характеризує нашу епоху, технічне і професійна освіта повинна бути найважливішим аспектом процесу освіти. Зокрема, сприяти ширшій демократизації та досягненню соціального, культурного й економічного прогресу, розвиваючи разом з тим потенційні можливості окремих осіб для активної участі у суспільних процесах.

У політиці і діяльності в галузі освіти ЮНЕСКО прагне тісно пов'язувати повсякденну роботу з

перспективами. Так, в 1992 р. була заснована Міжнародна комісія з освіти для XXI століття у складі 15 авторитетних учених і фахівців у галузі освіти з різних країн на чолі з колишнім головою Європейської комісії Жаком Делором. Уже на першій сесії цієї Комісії у березні 1993 р. і особливо в Доповіді «Освіта: прихований скарб» (1995 р.) були підкреслені 4 базових принципи освіти: вчитися жити, вчитися пізнавати, вчитися робити і вчитися співіснувати. Необхідність реалізації цих принципів продиктована тим, що в XXI столітті для сталого розвитку потрібно буде долати суперечності між глобальним і локальним, загальним і індивідуальним, традиційним і сучасністю, перспективними і найближчими завданнями, конкуренцією і рівністю можливостей, необмеженим розширенням знань і обмеженими можливостями людини засвоювати їх, суперечності між духовним і матеріальним⁶. Тим самим, Програма «Освіта для XXI століття» виходить з положення, що людство повинно фундаментально переосмислити роль освіти в сучасному глобалізованому світі. У своїй діяльності в галузі освіти ЮНЕСКО ставить задачу втілення в життя принципів безперервності освіти, її відповідності вимогам сучасності, розширення і демократизації доступу до вищої освіти як вагомого чинника піднесення загальнокультурного рівня людей, їх наукової обізнаності.

З огляду на настільки важливу роль освіти в сучасному світі, а зокрема вищої освіти, ЮНЕСКО розгорнула в останні десятиліття широку дискусію з її проблем. Щоб надати стрункість аналізу та дискусіям і розробити «Порядок денний на XXI століття» з подальшим обговоренням на Всесвітній конференції з вищої освіти, ЮНЕСКО запропонувала розбити проблеми освіти на чотири великі теми: відповідність вищої освіти вимогам сучасності; її якість; управління та фінансування; шляхи співпраці в цій галузі.

Всесвітня конференція з вищої освіти відбулася в жовтні 1998 р. в Парижі на тему: «Вища освіта в XXI столітті: підходи і практичні заходи»⁷. В її матеріалах підкреслюється основоположна місія вищої освіти – служити людині і суспільству. Своїми науково-дослідними і теоретичними роботами, програмами в галузі освіти та професійної підготовки, діяльністю в галузі співробітництва та партнерських зв'язків з різними секторами суспільства «вища освіта покликана рішуче сприяти пошуку та визначенню нових шляхів до кращого майбутнього для суспільства і людини, спрямо-

увати та формувати це майбутнє»⁸. Конференція відзначила також, що традиційна місія збереження, розвитку і поширення знань шляхом наукових досліджень та інтелектуальної творчості має основоположне значення. Вона стосується точних, природничих, технічних, гуманітарних і соціальних наук і передбачає врахування потреб суспільства, рівня його економічного, соціального та культурного розвитку.

У 2000 році в Дакарі (Сенегал) на Всесвітньому форумі з освіти були прийняті «Дакарські рамки дій. Освіта для всіх: виконання наших загальних зобов'язань», які підтримують концепцію Всесвітньої декларації про освіту для всіх. Вони намітили нові цілі до 2015 року з врахуванням досвіду минулого десятиліття і перспектив глобалізації. Шість цілей програми «Освіта для всіх» стали найважливішими пріоритетами ЮНЕСКО у сфері освіти: 1) розширення і вдосконалення комплексних заходів по догляду за дітьми молодшого віку та їх вихованню; 2) забезпечення безкоштовної та обов'язкової початкової освіти; 3) задоволення освітніх потреб молоді та дорослих; 4) підвищення на 50% рівня грамотності дорослих; 5) ліквідація розриву між хлопчиками і дівчатками в початковій і середній освіті; 6) підвищення якості освіти⁹. ЮНЕСКО стала ініціатором проведення Десятиліття письменності під егідою Організації Об'єднаних Націй у 2003 – 2012 рр. ЮНЕСКО надає допомогу державам-членам у розробці освітньої політики, встановлює стандарти в галузі освіти, надає консультативні послуги, видає і поширює методичні матеріали та підручники з відповідним культурним і науковим насиченням і спрямуванням.

Україна як держава-член ЮНЕСКО стратегічно орієнтована на сприяння розширенню міжнародного співробітництва наукових, освітніх і культурних інституцій шляхом забезпечення їх участі у програмній діяльності Організації. Координацію співпраці національних інституцій з ЮНЕСКО покладено на Національну комісію України у справах ЮНЕСКО – міжвідомчий орган при МЗС України – створений Указом Президента України № 212/96 від 26 березня 1996 р. З грудня 1962 року в Парижі функціонує Постійне представництво України при ЮНЕСКО. Посол України у Франції Олександр Купчишин був призначений також Постійним представником України при ЮНЕСКО. Одним із важливих аспектів, який визначає активність України та її роль в діяльності ЮНЕСКО, є її участь у керівних та програмних органах ЮНЕСКО. Впро-

довж періоду членства в ЮНЕСКО Україна чотири рази обиралася до керівного органу Організації – Виконавчої ради: у 1981 – 1985 рр., 1995 – 1999 рр., 2001 – 2005 рр. та у листопаді 2013 р. (у ході 37-ї сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО) на період до 2017 р. Представником України у Виконавчій раді ЮНЕСКО статусно є заступник Міністра закордонних справ України, Голова Національної комісії України у справах ЮНЕСКО¹⁰.

Метою співробітництва України з ЮНЕСКО є зміцнення інтелектуального потенціалу країни та залучення його до загальносвітових процесів в гуманітарній сфері, а також використання в національних інтересах можливостей і ресурсів ЮНЕСКО, та міжнародного досвіду співпраці у галузях її компетенції – освіти, науки, культури, навколишнього середовища, інформації та комунікації.

У рамках ЮНЕСКО Україна виступила ініціатором багатьох міжнародних програм та проектів, зокрема щодо використання засобів інформації з метою зміцнення миру, недопущення пропаганди війни, насильства і ненависті між народами, що дало поштовх до розробки і прийняття відповідної Декларації (1978 р.). Україна була також серед ініціаторів розробки Декларації про раси і расові забобони. На 27-й сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО (1993 р.) Україна виступила з ініціативою розробки «Програми культури миру». Ця ініціатива лягла в основу переорієнтації діяльності ЮНЕСКО та розробки міждисциплінарного проекту «На шляху до культури миру»¹¹. Сьогодні – це один із стратегічних напрямів програмної діяльності Організації. У 1997 році, під час 29-ї сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО, Україна ініціювала звернення до ООН з метою проголошення Міжнародного року захисту та збереження культурної спадщини. На 56-й сесії Генеральної асамблеї ООН ця ініціатива знайшла своє втілення – 2002 рік було проголошено ООН Міжнародним роком світової культурної спадщини. У рамках 37-ї сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО (листопад 2013 р.) було прийнято рішення щодо внесення до Списку ювілейних дат, до святкування яких ЮНЕСКО приєднуватиметься у 2014-2015, чотири нові дати: 200-річчя від дня народження Тараса Шевченка; 150-річчя від дня народження Михайла Коцюбинського; 150-річчя від дня народження Павла Грабовського; 200-річчя від дня народження Миколи Вербицького. У провідних вищих навчальних закладах України створено та

діють 14 кафедр програми ЮНЕСКО/ UNITWIN (UNITWIN – university twining and networking), яку було засновано у 1992 році з метою підготовки та розвитку програм у сфері вищої освіти, захоочення міжуніверситетського співробітництва та створення мережі обміну знаннями. У рамках Програми функціонує 854 кафедри ЮНЕСКО та 67 кафедральних мереж UNITWIN із 134 країн¹².

Україна і ЮНЕСКО підтримують регулярний політичний діалог на найвищому рівні. За роки членства країни в ЮНЕСКО відбулося сім візитів генеральних директорів Організації в Україну: Амаду Махтар М'Боу (Сенегал) відвідав нашу країну у травні 1982 року; два візити Федеріко Майора (Іспанія) відбулися у квітні 1991 року та у листопаді 1997 року; два візити Коїчіро Мацуури (Японія) припали на вересень 2000 року та квітень 2006 року. Під час свого останнього візиту в Україну у квітні 2006 р. Генеральний директор ЮНЕСКО К.Мацуура взяв участь в урочистостях, присвячених відзначенню 20-ї річниці Чорнобильської катастрофи, зокрема у відкритті міжнародної конференції «Двадцять років Чорнобильської катастрофи. Погляд у майбутнє». К.Мацуура відкрив також міжнародну конференцію «Право на освіту в країнах перехідного періоду», організовану, за підтримки ЮНЕСКО, Національною комісією України у справах ЮНЕСКО та кафедрою ЮНЕСКО в НАУКМА «Права людини, мир, демократія, толерантність та взаєморозуміння між народами».

Нинішній Генеральний директор ЮНЕСКО Ірина Бокова (Болгарія) відвідала Україну двічі – 20-21 квітня 2011 року та 22 квітня 2014 року¹³. Так, 20-21 квітня 2011 р. Ірина Бокова взяла участь у Міжнародній конференції «25 років Чорнобильської катастрофи. Безпека майбутнього». Під час виступу на конференції нею було відзначено значний вклад ЮНЕСКО у рамках заходів, що здійснювалися після аварії на ЧАЕС, і були спрямовані на мінімізацію впливу радіоактивного випромінювання на населення, що проживає на забруднених територіях. Генеральний директор ЮНЕСКО виклала також бачення ролі ЮНЕСКО у сприянні науковому співробітництву задля збереження екосистеми Чорнобильського регіону, у відстоюванні права на належне інформування, а також наголосила на важливому значенні освіти як одного із головних факторів у зменшенні ризиків та мінімізації наслідків катастроф. Вона висловила намір залучити ЮНЕСКО до реалізації Програми ООН щодо Чорнобиля до 2016 року.

22 квітня 2014 р. під час робочого візиту до м. Київ відбулися робочі зустрічі Генерального директора ЮНЕСКО Ірини Бокової з Прем'єр-міністром України Арсенієм Яценюком, в.о. Міністра закордонних справ України Андрієм Дешицею та Головою Національної комісії України у справах ЮНЕСКО, заступником Міністра закордонних справ України Данилом Лубківським. У ході цих зустрічей було обговорено стан та перспективи співпраці України та ЮНЕСКО на пріоритетних напрямках програмної діяльності Організації, зокрема у світлі нових викликів та загроз, у т.ч. в умовах анексії Російською Федерацією Автономної Республіки Крим.

У цілому пріоритетами співробітництва України з ЮНЕСКО на сьогоднішній день є: у галузі освіти – завдання та цілі, визначені на Дакарському форумі «Освіта для всіх» (2000 р.) і, зокрема, забезпечення якісної освіти для всіх, на всіх рівнях та навчання протягом усього життя; науки – вироблення на основі досліджень, що здійснюються у сфері соціальних і гуманітарних, точних і природничих наук, ґрунтовних рекомендацій для прийняття рішень відповідними керівниками та політиками; комунікації та інформації – отримання інформації та знань шляхом доступу до засобів масової інформації та використання нових інформаційних і комунікаційних технологій, а також питання свободи слова та преси.

Загалом, у цьому контексті, з точки зору діяльності ЮНЕСКО та співробітництва з нею України, необхідно підкреслити важливість найтіснішого зв'язку між освітою, наукою і культурою на основі всебічної реалізації можливостей комунікування в умовах сучасного інформаційного суспільства. З цією метою була створена Група високого рівня з питань діалогу між культурами засобами освіти, науки, культури, інформації та комунікацій, а 2010 рік проголосили Міжнародним роком зближення культур. У плані реалізації цієї місії особливе значення має Програма ЮНЕСКО «На шляху до культури миру»¹⁴, головним методологічним і стратегічним орієнтиром якої є забезпечення переходу від культури війни і насильства до культури миру, толерантності, міжнародної та міжконфесійної злагоди, діалогу культур, народів і цивілізацій. Для вирішення комплексних і багатопланових завдань освітнього, наукового, культурного й інформаційного профілів ЮНЕСКО сконцентрувала зусилля на таких програмах, як «Розширення прав і можливостей

людей на основі доступу до інформації і знань з наданням особливої уваги свободі вираження думок» і «Сприяння розвитку комунікацій та розширення використання інформаційних технологій в галузі освіти, науки і культури». Такі глибокі за

своєю суттю всебічні підходи ЮНЕСКО до освітніх, наукових, культурних і мережевих процесів у сучасних умовах враховують реалії глобалізованого світу, сприяють збереження і зміцнення діалогу між його різними регіонами і спільнотами.

ПОСИЛАННЯ:

- ¹ Устав ЮНЕСКО. Основные документы ЮНЕСКО. – Париж: Издательство ЮНЕСКО, 2006. – С. 8.
- ² Мошняга В. П. Гуманитарная деятельность международных организаций в современном мире / В. П. Мошняга [Электронный ресурс] // Информационно-гуманитарный портал «Знание. Понимание. Умение». 2011. № 3 (май – июнь). Режим доступа: http://www.zpu-journal.ru/e-zpu/2011/3/Moshniaga_Humanitarian_Activity/; ЮНЕСКО: цели, структуры, деятельность: хроника, факты и цифры / ред.-сост. В. Ройтер, К. Хюфнер; пер. Б. А. Борисова и др. – М.: Рудомино, 2002. – С. 135; ЮНЕСКО [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <https://ru.wikipedia.org/wiki/%D0%AE%D0%9D%D0%95%D0%A1%D0%9A%D0%9E>.
- ³ Мошняга В. П. Гуманитарная деятельность международных организаций в современном мире / В. П. Мошняга [Электронный ресурс] // Информационно-гуманитарный портал «Знание. Понимание. Умение». 2011. № 3 (май – июнь). Режим доступа: http://www.zpu-journal.ru/e-zpu/2011/3/Moshniaga_Humanitarian_Activity/.
- ⁴ Международные акты о правах человека. Сборник документов / Сост. и вступ. ст.: Карташкин В. А., Лукашева Е. А. – М.: Норма, Инфра-М, 1998. – С. 159 – 164.
- ⁵ Международные нормативные акты ЮНЕСКО. – М.: Логос, 1993. – С. 112.
- ⁶ Международная комиссия по образованию для XXI века. Образование: сокрытое сокровище / Ж. Делор и др. – Париж: ЮНЕСКО, 1996. – С. 1 – 102.
- ⁷ Аналитический обзор состояния и международных тенденций развития систем образования № 8 (апрель – июнь 2004 г.) / Центр проблем развития образования Белорусского государственного университета [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://charko.narod.ru/tekst/an8/I_1.htm.
- ⁸ Аналитический обзор состояния и международных тенденций развития систем образования № 8 (апрель – июнь 2004 г.) / Центр проблем развития образования Белорусского государственного университета [Электронный ресурс]. – Режим доступа: http://charko.narod.ru/tekst/an8/I_1.htm.
- ⁹ The Dakar Framework for Action. World Education Forum Dakar, 2000. – Dakar: UNESCO, 2000. – 77 p.
- ¹⁰ Постійне представництво України при ЮНЕСКО. Співробітництво України та ЮНЕСКО [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unesco.mfa.gov.ua/ua/ukraine-unesco/cooperation>.
- ¹¹ Співробітництво України та ЮНЕСКО [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.euroosvita.net/index.php/?category=17&id=1359>.
- ¹² Постійне представництво України при ЮНЕСКО. Співробітництво України та ЮНЕСКО [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unesco.mfa.gov.ua/ua/ukraine-unesco/cooperation>.
- ¹³ Постійне представництво України при ЮНЕСКО. Співробітництво України та ЮНЕСКО [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://unesco.mfa.gov.ua/ua/ukraine-unesco/cooperation>; Генеральный директор ЮНЕСКО Ирина Бокова посетила Украину с рабочим визитом [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://vchasnik.ua/ukraina/254504generalnyu-direktor-yunesko-irina-bokova-posetila-ukrainu-s-rabochim-vizitom>.
- ¹⁴ Тагиров Э.Р. ЮНЕСКО: историческая миссия в эпоху глобализации / Э.Р. Тагиров [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://waucondastore.com/yuneskoistoricheskaya-missiya-v-epokhu-globalizacii>.

Leshchenko O.A. Educational, scientific, information and communication activities of UNESCO and Ukraine / Diplomatic Academy of Ukraine, Ministry of Foreign Affairs of Ukraine.

UNESCO (United Nations Educational, Scientific and Cultural Organization) officially launched the November 4, 1946. The organization promotes the preservation of peace by distributing educational, scientific and cultural relations. May 12, 1954 became a member of UNESCO Ukraine. In all its activities and projects, UNESCO performs functions that reflect its role as a leading institution in the fields of education, science and communication.

Keywords: United Nations, UNESCO, Ukraine, education, science, communication.

Лещенко О.А. Образовательная, научная и информационно-коммуникационная деятельность ЮНЕСКО и Украины / Дипломатическая академия Украины при Министерстве иностранных дел Украины.

ЮНЕСКО (Организация Объединенных Наций по вопросам образования, науки и культуры) официально начала функционировать 4 ноября 1946 г. Организация способствует сохранению мира путем распространения образовательных, научных и культурных связей. 12 мая 1954 г. в состав ЮНЕСКО вошла Украина. Во всех своих мероприятиях и проектах ЮНЕСКО выполняет функции, отражающие ее роль ведущего учреждения в области образования, науки и коммуникации.

Ключевые слова: ООН, ЮНЕСКО, Украина, образование, наука, коммуникация.

Стаття надійшла до редколегії 10.04.2014

Прийнята до друку 13.05.2014